

TRUYỆN NGẮN Của Cô Gái Việt

SỖI NGỌC: Hoàng Hôn Còn Sót Lại

Hoàng Hôn Còn Sót Lại – Sỡi Ngọc

Ông ta dí một xấp bạc trước mặt mẹ, hai hàm răng nghiến chặt, lăm lăm con dao nhọn hoắt:

– Đám xem có đủ cho cô xài không?... Nếu thấy đủ rồi thì từ đây hãy về nhà đi, tôi không muốn tôi bị truy ra tung tích từ cô!... Cô thật là cái nợ lớn cho tôi đó, biến đi! Bớt bớt cái mọi công việc ba xu đi!

–

– Còn không hiểu nữa sao mà ngược cặp mắt giảo nài lên nhìn

nữa! Từ giờ trở đi nếu chúng nó lòng ra tôi... Cô và con bé đừng trách tôi!... Thật phiền quá!

– Khoan! Anh à... Anh...

Ông ta hít mẹ té xuống đất, phóng người ra khỏi nhà bằng ngã sau, nhìn trước nhìn sau rồi biến mất. Mẹ không sao thật nữa nữa lời, hàng nước mắt long lanh, quẹt nhanh. Vội vàng run rẩy quơ hít đúng bạc trên bàn cho vào một cái túi nhỏ giấu dưới đáy tủ, sợ lỡ có ai nhìn thấy thì lại mắc họa vào thân.

Tôi ghì cái mền vào lòng, cắn chặt đôi môi cho khỏi bật khóc thành tiếng, hít hít mắt gì ng, nằm yên, thề khấn cầu Trời Phật cho ông ta biến mất khỏi cuộc đời khốn khổ của mẹ con tôi.

Tôi thù ông ta! Phỉ! Chả mới gần 8 tuổi thôi mà tôi đã có một kẻ thù không đội trời chung!... Là ông ấy! Đặc biệt vết sẹo dài vết ngang chân mày trái làm ông ta giống như phù thủy, chiếc miệng không ngớt mồm chửi, đánh đập tôi khi ông về thăm nhà.

Tôi không hiểu sao ông ta có thể là cha ruột của tôi!

Ông đưa tiền cho mẹ một mà nạo tiền mẹ đến mười! Nếu mẹ không cắt giấu những đồng tiền ấy đi thì sau này ông ta hối mà không có thì mẹ sẽ phải bị hành hạ đến chết!

Mẹ một mình nuôi tôi bằng đồng lương kham khổ, làm cô giáo cấp 1, và may thêm buổi tối ở nhà.

Những người đến đặt hàng may của mẹ, ai cũng hối tôi về cha, tại sao cha không bao giờ có mặt ở nhà. Những lúc như thế tôi lại úp mặt vào lòng mẹ, cảm thấy vừa tội thân, vừa thù hận người đã mang danh hiệu CHA mà không tròn bổn phận với mẹ và tôi!

Mặc dù tuổi còn bé, tôi vẫn biết mẹ phải chịu đựng biết bao khổ cực nhọc vì miệng đời. Xã hội còn lạc hậu, nên nếp phong kiến xưa, và vì sự tồn tại của tôi, đứa con không mong

muốn!

Tôi không khóc như mẹ, nhưng lì và thù hận ăn sâu trong tim óc non nớt của tôi, tôi nhất quyết phải làm một điều gì đó để cứu cuộc đời cực nhọc của mẹ ra khỏi cái hang hùm này.

Một hôm ông ta vào nhà trong lúc tôi đang ngồi trước cửa chơi con búp bê bùn sinh bần thụ mà mẹ đã mượn từ đường rác cách nhà mười bước khi đi dạy học về. Ông kéo tôi xinh xắn vào nhà:

– Đi tắm và lấy bộ đồ mới mặc vào!

– Đi đâu hả cha?

– Mà có quyên lên tiếng hả?

Chưa nói hết câu, ông đã sấn lại tát lên má tôi một cái thật đau đớn mà trừng trừng thấy ngàn ngôi sao quay vòng vòng trên đầu. Té thụp xuống đất, tôi thút thít và biết là ông sẽ làm hại tôi:

– Con chờ mẹ về rồi mới đi...

– Mà còn treo hả? Đi ngay với tao! Tao không phải là cha mà sao?

Tôi lấy hết sức bình sinh và tất cả can đảm, hét lên:

– Không! Ông không phải cha tôi! Ông là người ác độc, ông là...

– Bốp! bốp!

Ông ta tát vào đầu tôi, túm tóc vặn ngược ra đằng sau. Hai con mắt đỏ ngầu, cả người ông tỏa ra mùi rượu nồng nặc, ông kéo tôi ngược ra sau nhà, hai cánh tay tôi níu ngược lại sau đầu, nung cho mái tóc như sắp lìa khỏi da đầu. Hai chân tôi cào cào cả bám víu lấy những vật còn trong nhà, nhưng vô ích.

Ra đến sau bốp, ông mồm nồm lu nước dãi 2/3, ông bắt xúc tôi

lên b^o vào đó một cách gọn l^on không do dự. Cái nóng đau rất cùng m^o hôi đ^o t^ua ra đ^ou c^o từ n^ong giờ, g^op lu nước lạnh mát b^ot th^onh l^onh, nhiệt độ trong cơ th^o tôi t^ut nhanh b^ot ng^o, tôi hoàn toàn m^ot tri giác, toàn thân m^om nh^un.

May là ngay lúc ông vừa bước ra kh^oi b^op, thì mẹ tôi v^o đ^on nhà.

Đi^ou đ^ou tiên bà làm là vô b^op mức nước r^oa tay chân r^oi mới b^ot đ^ou làm b^op. Khi m^o n^op lu nước ra th^oy tôi nằm gọn l^on trong đó, nước lên ngập đ^ou, tư^ong là đã ch^ot, mẹ h^ot sức bình sinh lật đ^o cái lu, v^o toang t^onh, tay chân mẹ bị m^onh s^onh c^oa lu cửa đ^on tr^oy r^ot nhi^ou v^ot th^ong nh^o máu, và b^o x^oc tôi sang nhà hàng xóm c^op cứu. Từ đó tôi và mẹ theo nhau b^on g^ot, mẹ không dám h^o tôi ra, sợ ông ta sẽ gi^ot hoặc hại đ^on tôi.

Ông bà ngo^oi ch^o có m^oi mình mẹ là con gái duy nh^ot ở Cao Lãnh, gia đình khá gi^o nên mẹ được đi học đ^ong hoàng cho đ^on h^ot lớp 12. Một vụ ph^oo kích b^ot ng^o c^oa Việt C^ong vào nhà dân kho^ong năm 1973 đã làm c^o xóm s^up đ^o hoang tàn, bao người ch^ot ch^oc, trong đó có ông bà ngo^oi! Mẹ được những người dân xung quanh vực dậy, di t^on lên Sài Gòn. Mẹ ch^o bi^ot h^ot h^ot h^oi chạy theo đoàn người, với hai bàn tay tr^ong, tâm h^on r^on nứt, trái tim đã ch^ot theo cái ch^ot oan khi^on c^oa ông bà ngo^oi dưới đ^ong đ^o nát c^oa nhà c^oa làng mạc.

ở Sài Gòn, chính ph^o có xây một nơi tập trung khá rộng bằng mái tole cho những người chạy gi^oc từ quê lên tạm trú. Nơi đây mẹ một thân một mình, không người thân mà ch^o có những người cùng quê làng mà thôi. Mẹ ph^oi b^on ch^oi, ph^oi tự tìm việc làm thêm đ^o nuôi b^on thân mình; còn những người khác ít học thì đi bán vé s^o, l^um ve chai, g^onh hàng đi bán...

May là mẹ đã có một s^o v^on ki^on thức thời trung học và ngo^oi ngữ loại khá nên làm cô giáo dạy toán và ngo^oi ngữ cho các em nh^o ở Sài Gòn.

Một bu^oi chỉ^ou đi dạy v^o t^oi, một đám côn đ^o ra ch^on đường,

mẹ hốt hoảng không biết phải làm sao với ba bên tên mặt mày hung dữ, mẹ chỉ có tiền bạc gì cho chúng c, mẹ quỳ xuống van xin chúng đừng động tới mẹ, nhưng chúng chỉ cười hung ác, nhào vô cẩu xé mẹ. Mẹ sợ đến ngất lịm trên nền đất bùn sinh với bóng đêm ngày càng dầy đặc như đờ che đi cái dã man tàn ác của bọn côn đồ.

Khi chiếc áo nh của mẹ vừa bật ra khỏi người, tiếng cười man rợ của bọn ma cô vang lên thì ngay lúc ấy mẹ thấy một bóng người lao vút vào, con dao nhọn hốt múa soạt soạt kinh hồn. Cắm nhào vào đánh một người. Người “anh hùng” cứu mẹ bị một vết thương ở mặt, máu ào ạt tuôn ra, ông ta vẫn không cảm thấy đau mà cúi người xuống vác mẹ trên vai bằng cách chạy thật mau vào những ngõ tối mà c bọn lưu manh không biết đường đuổi theo.

Theo lời mẹ kể sau ngày ấy, mẹ ở với h. H cũng chỉ yêu thương gì mẹ mà chỉ dùng mẹ như một công cụ kiếm tiền của h, một người phục vụ cho h. Đã bao lần mẹ muốn trốn đi nhưng không biết phải đi đâu, sợ cái đất Sài Gòn rộng lớn này mẹ lại bị hại nữa; mẹ như một con cừu non chưa ra đời, không biết phương hướng giữa bầy sói hoang, thà ở lại với tên lưu manh, phục vụ cho h còn hơn!

Thời gian trôi qua, h biết mẹ là người con gái đáng hoàng, trình trình, h là người đàn ông may mắn đầu tiên trong đời mẹ, nên h bớt hẳn học và tin tưởng giao tiền cho mẹ giữ. H không biết nói chuyện nhã nhặn mà chỉ biết la mắng, uống rượu, thô lỗ. C đời sống bên cạnh mẹ, nhưng chưa bao giờ h có lời nói nhẹ nhàng hay c chỉ yêu thương với mẹ c!

Trên trán h có một vết sẹo dài, vết sẹo do lần đánh nhau với bọn lưu manh để cứu mạng mẹ, mỗi lần nhìn thấy vết sẹo ấy, mẹ lại không đành lòng rời xa h vì theo mẹ h là ân nhân cứu mạng mẹ.

Rồi mẹ mang bầu tôi, h đã đánh mẹ một trận như t, muốn mẹ bỏ cái thai, h không muốn có trách nhiệm với con cái, cũng

như không muốn nghe tiếng khóc trẻ thơ. Mẹ van xin hân cho mẹ giữ lại đứa con vô tội trong bụng, mẹ hứa với hân sẽ không để cho đứa trẻ bật lên tiếng khóc!

Ngày mẹ đi sanh tôi chỉ một thân một mình, khi bé tôi về mẹ cũng cố gắng nuôi tôi bằng dòng sữa mẹ ít ỏi của người.

Tôi là một đứa con gái ngoan ngoãn biết nghe lời mẹ từ khi còn trong bụng. Sợ mẹ bị đòn đau nên tôi chỉ bao giờ khóc cho dù nhiều lúc tè dềy tã, ướt cả lưng mà tôi vẫn cứ nằm yên chơi với ngón tay, bàn chân mình và chờ mẹ rảnh mới đến lau chùi cho. Tôi lớn lên bên cạnh mẹ, chỉ biết một mình mẹ, chưa bao giờ được cái hôn hay vòng tay ôm của cha.

Hân đi suốt mấy ngày liền là những ngày tôi và mẹ thật hạnh phúc bên nhau. Chúng tôi cười đùa, mẹ dạy tôi học những chữ cái, dạy tôi đi. Khi nghe bên ngoài cánh cửa lách cách mẹ là mẹ và tôi thật im lặng, tôi sợ đến nỗi phải cúi xuống gầm giường để trốn hân!

Hân rất ít khi nào thấy mặt tôi, trừ một hôm hân về nhà vào nửa đêm khi tôi và mẹ đang say trong giấc ngủ. Hân nhìn vào trong giường qua chiếc màn mỏng, tôi nằm co quắp bên cạnh mẹ. Thấy lạ, hân vén màn vào trong sát mặt nhìn tôi rồi ra về hài lòng.

Đó là lần đầu tiên mẹ nói hân có về hài lòng khi thấy tôi. Nhưng tôi vẫn tránh hân, im lặng và tự bảo vệ mình như con chim nhút nhát bên cạnh con mãnh thú.

Dòng đời vẫn cứ tuôn chảy, cho đến khi miền Nam bị đổi chủ, ai ai cũng bỏ nhà bỏ cửa chạy hết ra bên tàu, hy sinh tính mạng với biến cố. Cha tôi nhận cơ hội đó vợ vết cứa cứa của những gia đình giàu có, ăn cắp tư trang trong sự sợ hãi của người dân Sài Gòn rồi đem của cải đó về cho mẹ tôi giữ để bán dần đi tiêu xài.

Mẹ tôi khuyên lơn bao nhiêu cũng bị hân đánh cho vài bạt tai và không muốn nghe lời khuyên của mẹ. Hân cứ tiếp tục ăn cắp,

ăn cướp đốn nãi tên tuồi cĩa hĩa bị công an ỉ chĩ độ mới truy lùng. Hĩa không dám vĩa nhà thường xuyên nữa. Mà thĩnh thoĩng hĩa lại xuĩt hiện khi thĩ trong bĩp, lúc thĩ ỉ phòng tĩm, ỉn ỉn hiện hiện rĩi lại biĩn.

Lúc ỉy tôi đã lớn gĩa 8 tuồi, tôi chĩ cĩa mong cho hĩa bị bĩt, bị ỉ tù một gĩng, tôi cĩa nguyện cho hĩa sẽ biĩt mĩt trên cĩi đời này đĩ đừng hành hạ mẹ con tôi nữa.

Tĩng gĩ cĩa nhẽ nhẹ bên ngoài, chĩ mới 3 giờ sáng! Giọng nói khe khẽ vọng vào:

– Tràm ơi, Mùi đây! Mĩ cĩa đi!

Mẹ ngĩa bật dậy, bĩ cánh tay cĩa tôi đang vĩa ngang bụng mẹ sang một bên. Tôi lại giĩ ngĩa, lĩng nghe.

Dĩ Mùi là người bạn thân nhĩt cĩa mẹ ỉ đĩt Sài Gòn này, hĩa xưa cĩa hai cùng đi học tiĩu học, trung học ỉ Cao Lãnh, hai người gặp lại khi mẹ dọn đĩn đây ỉ, dĩ Mùi xinh đẹp nhưng vĩa thua sĩa đẹp kín đáo, trĩm lĩng cĩa mẹ.

Dĩ Mùi và mẹ thĩm thĩ:

Tràm! Ngày mai nghe, nhớ đĩ... Theo tui tui thĩ mình mới sĩa sốt làm lại cuộc đời, chứ sĩa kiĩu này tui không yên tâm thĩy con nhĩ cứ bị nay bĩm cái vai, mai tím cái mặt... lĩ sau này lớn lên..., “nĩ” cũng không tha cho con gái nĩ nữa thĩ sao? Tui không tin đĩc hĩa! Đi cho hai đĩra nhĩ có bạn!

– Thiệt ra mình cũng muĩn lĩm, nhưng sao tôi lo quá! Thật khó tính hĩt sức...

– Bà chĩ có thĩ chọn, hoặc ỉ rĩĩt đây, hoặc đĩi đời... Tui cho bà một đêm nay nữa thĩi... Tĩi nghiệp con nhĩ, bà nhìn nó có đĩc tương lai nĩu chĩn chĩn ỉ đây không? Suy nghĩ đi!

Dĩ Mùi nói nhanh rĩi bĩ vĩa, mẹ thao thức cĩa đêm, thĩ ngĩa, thĩ dài, cuĩ cùng mẹ chĩ đem một chiĩc túi nhĩ quĩa áo và một chút tro trên bàn thờ cĩa ông bà đĩc xĩa vào hai chiĩc

túi nylon nh^ư ch^{àng} nước và bọc thêm túi v^ỏi bên ngoài.

Thương mẹ quá, đây là sự quy^{ết} định thật táo bạo và liên quan đ^{ến} c^{ương} tương lai cuộc s^{ống} c^{ủa} hai mẹ con, mẹ làm sao suy nghĩ n^{ên} ch^{ọn} trong đêm nay?! Tôi lại c^{òn} chặt chí^c m^{ồm}, gi^ữu tí^{nh} n^{ên} c^ả!

Sau đó mẹ đứng trước bàn thờ Phật, bàn thờ ông bà, có lẽ đây là l^{ần} cu^{ối}, mẹ kh^{ôn}g thật lâu, lâu đ^{ến} n^{ên} tôi ng^ủ thi^{ếp} đi...

Thoáng ch^{ắc} 20 năm trên đ^{ất} Canada thanh bình như những giọt mật hạnh phúc mà mẹ con chúng tôi đang khát khao tận h^{ưởng}. Tôi đã thật sự trư^ởng thành, ra trường và làm luật sư cho một văn phòng ^ở Montreal.

Mẹ ch^{ắc} còn làm bán thời gian nên có thì giờ ngh^ỉ ngơi và đọc sách báo, không những th^ì mẹ còn sáng tác văn thơ đóng góp cho các báo Việt trên th^ế giới mà mẹ tìm th^{ấy} website trên net.

Một hôm, lưỡng lự mẹ nói:

– N^{ếu}u... vì b^{ớt} đ^{ứt} dĩ gặp lại cha thì con có mu^{ốn} không?

– Không! Dù có tận th^ì con cũng không mu^{ốn} nhìn lại ông ta nữa!... Con không th^ể nào quên được, xin mẹ đừng h^{ỏi} con đi^{ều} này!

Ánh m^{ắt} mẹ nhìn tôi sâu l^{òng}:

– Con gái! Hãy b^ỏ qua t^{ất} c^ả... dù sao cũng là cha con...

– Nhưng ông ta không mu^{ốn} có con trên đời này mà!

– Con người sẽ thay đ^{ổi} ý nghĩ khi ^ở một hoàn c^{ảnh} khác, hãy vì mẹ con nhé!

Dì Dượng Mùi v^{ẫn} ghé thăm chúng tôi với Đan, con trai c^{ủa} vợ ch^{ồng} dì, hơn tôi 3 tu^{ổi}. Anh vừa xong bằng bác sĩ; chúng tôi thân nhau từ thu^ở nh^ỏ bên nhà, anh không những là người anh, mà còn là một người bạn tri âm tri k^h thật hi^{ếm} có!

Anh mới được nhận việc ở một nhà thương lớn. Tôi chịu đựng chai lì từ thuở bé bao nhiêu, thì Đan có một tuồng thơ tuy nghèo nhưng thật trọn vẹn trong tình yêu chan chứa của bà mẹ, trau chuốt thành với một trái tim sẵn sàng chia sẻ và giúp đỡ chăm sóc người bệnh thật nhiệt tình!

Anh điện thoại, năn nỉ tôi:

– Dĩ Lan, em... giúp anh đóng vai con gái của bác trai này nhé, bác bị bệnh thật nặng, chắc sẽ không qua khỏi trong nay mai... nguyện vọng của bác chỉ muốn được nắm tay con gái của bác lần cuối!

– Em có phải là con gái bác đâu!

– Anh biết!... Người nhà của bác ấy có đăng tin từ mấy tháng nay trên khắp các mặt báo, mà vẫn không tìm ra thân nhân... Anh muốn làm một điều gì đó giúp bác trước khi ra đi! Nên nghĩ đến em!

– Đúng là anh có trái tim nhân hậu của một bác sĩ quá đó!

– Không phải đâu, anh thấy bác lạ lắm, bác có một câu chuyện đời thật đau lòng, bác muốn tạ tội cùng người con gái của bác! Anh không nỡ không giúp... Bác nói sẽ mãi nguyện nhớ một nụ cười được người con gái ấy.

– Hum... Thôi được rồi, em sẽ đến giúp anh!...

– Cám ơn em, mình hẹn chút nữa nhé, yêu em!

Đan lúc nào cũng thế! Cuộc đời đối với chàng là những trang cần tích màu hồng, ở bên chàng ai cũng cảm thấy được yêu thương bao bọc, cần đối với bệnh nhân, chàng cũng muốn làm kỷ tích cho họ!

Tôi yêu chàng chắc cũng vì điểm đặc biệt này! Chẳng bao lâu chiếc xe tôi đã đậu ngay trước bệnh viện chàng làm việc. Chàng chờ tôi bên ngoài với chiếc blouse trắng, dưới ánh nắng xuân đang đưa của tàn cây phong, nụ cười tươi nở trên môi,

trông chàng thật trong sáng và đẹp; chàng hôn nhẹ lên trán tôi:

– Cám ơn em đã đến! Em nhớ đóng cho nhập vai nhé, trợn tỉnh bác để giúp bác ra đi nhẹ nhàng...

Tôi thấy trong ánh mắt chàng, niềm lo lắng và tận tụy vì người bệnh khiến lòng tôi cũng nặng ưu tư; tôi gật đầu, hứa sẽ làm với tất cả trái tim để giúp người sắp lìa đời...

Chúng tôi vừa bước vào, cả gia đình người bệnh dạt ra hai bên, một người đàn ông gầy yếu, như bé xanh xao nằm quỳp lại, hai mắt nhắm nghiền, miệng há ra, khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn...

Tôi tiến đến, lòng xao động, cầm tay bác và vén những làn tóc đượm mồ hôi trên trán sang một bên, nhìn kỹ khuôn mặt... Vết sẹo! Vết sẹo dài trên chân mày trái hiện rõ nét...

Vết sẹo! Trái tim như ngừng đập, tôi nghẹt thở! Tay chân bần rần!

Tôi bật dậy, quay đầu bước ra, đàn chặn tôi lại:

– Em có sao không? Sao mặt xanh vậy?

– Không! Không! Đây không phải sự thật! tôi... không muốn giúp người này đâu! Không! không...

Cả trái tim nhức buốt! Cả tuổi thơ không khi nào hiện về...

Kẻ thù duy nhất của tôi!... Đang nằm trước mặt tôi, thoi thóp! Chẳng lẽ nào lại là ông ta sao?! Người đã tàn nhận đầy đọa mẹ tôi cả nửa đời người! Nhận tâm giết chết cả tuổi thơ của con gái ông ta! Tôi đã thề với lòng sẽ không nhìn lại ông ta nữa mà!

Tôi bật dậy muốn chạy ra khỏi phòng...

... Lời mẹ bên tai, hãy bỏ qua lòng thù hận... Tôi muốn chạy thật xa khỏi đây...

Nhưng, ông ta đang hấp hối... Tôi không nỡ. Quay lại! Lòng trơ c
n.

Ngồi xuống bên giường, khuôn mặt ông lúc này quằn quại nhăn nhó đau đớn, không còn sức rên rĩ nữa, như đang bị trừng phạt, trơ nghiệp. Tôi nắm lấy bàn tay chai đá, hằn những lần gân xanh, vuốt trán, mỗi cái chạm vào da thịt ông, tôi thấy có dòng máu hối sinh đang chảy trong tôi, một huyết thống thật thân yêu khó tẽ vào giờ phút cuối của đời người, thật chán chửa không sao kẽ xiết.

Tôi cúi xuống, lần đầu tiên tôi hôn lên tay, hôn lên trán ông một cách thật triu mến, chân thành như chính con gái ruột nhận lại người cha lâu đời của mình vậy!

Tất cả sự thù hận chôn chứa trong tim từ bao năm nay bùng tan chảy thành hai dòng lệ nóng hối, dãn dập tuôn tràn:

– Cha ơi! Cha... Đừng bỏ con!

Người bệnh bùng mồm mồm ra! Nhìn sống tôi, thật lâu, dãn nãy tôi tư ng như hàng thẽ kẽ. Cuối cùng, ông ôm chặt tôi, níu vào lòng:

– Ôi con gái... Con gái của tôi đây rồi... Cám ơn Trời Phật!... Hãy tha lỗi cho cha con gái nhé! Tha lỗi cho cha! Cha thật đáng chết! Thật... đáng chết!...

Bóng mẹ gục đầu sục sùi bên ngoài cửa...

Thì ra chính mẹ đã nhờ Đan chuyển lời dãn tôi, để giải tỏa mọi khúc mắc u buồn trong tôi và người đàn ông mà tôi gọi bằng... CHA.

Sĩ Ngọc

17 tháng 9, 2023